

Arrest

nr. 149 150 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 26 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 april 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker op 22 april 2013 ter kennis gebracht.

1.2. Op 26 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [S.O.]
[...]
nationaliteit: Rusland (Federatie van)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22.04.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.04.2013, hem betekend op 22.04.2013. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 29.05.2013."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij geeft tevens aan van mening te zijn dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe niet bevoegde ambtenaar en dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13 sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Dat art. 74/11 § 1 in zijn geheel als volgt luidt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dat art. 74/11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde. Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van drie jaar

Dat art. 74/11 § 1 luidt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar afdoende te motiveren.

Dat de beslissing stelt:

"Niet aan terugkeerplicht werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.4.2013, hem betekend op 22.4.2013.

Betrokkene heeft, na betekening van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 29.5.2013."

Vermelde motivering is niet afdoende om het inreisverbod van drie jaar te motiveren. Er kan conform de wet een inreisverbod van 1 dag tot drie jaar worden gegeven.

Drie jaar is de maximumtermijn en er wordt niet specifiek geargumenteed waarom vermelde redenen tot de maximumtermijn aanleiding moeten geven, en geen redenen kunnen zijn om een kortere duur van het inreisverbod te argumenteren.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij.

Verder gaan de aangehaalde redenen niet op.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.4.2013 geen kracht of gezag van gewijsde heeft daar er tegen dat bevel een procedure lopende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 127 369).

Het motief dat daarenboven een aanvraag 9bis is ingediend op 29.5.2013 is op geen enkele wijze een afdoende motief om een inreisverbod te motiveren, noch in feite noch in rechte. Een door de wet voorziene wettelijke mogelijkheid waarvan verzoeker gebruik maakt, kan niet als een element ten laste worden aangewend. Integendeel, deze lopende aanvraag is precies een reden om hic et nunc geen inreisverbod op te leggen daar de mogelijkheid reëel is dat het verblijf van verzoeker en zijn familie alsnog geregulariseerd wordt.

Het niet opvolgen van de bevelen is op zich geen argument om een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar op te leggen. Artikel 74/11 § 1 bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval: de lange verblijfsduur in België, schoolgaande kinderen, spreken van de taal, volledige integratie, een nog lopend regularisatieverzoek op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, lopende procedures bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het niet in kracht van gewijsde van het bevel waarop de beslissing steunt, het niet respecteren van de bepalingen van de omzendbrief van 10 juni 2011...

Met die specifieke omstandigheden wordt in het kader van de beslissing geen rekening gehouden.

Verzoeker had een procedure ingesteld tegen de weigering van regularisatie en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bovendien heeft verwerende partij zelf ook een eigen verantwoordelijkheid in de niet uitvoering van het bevel. Sinds de "Omszendbrief betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land van 10 juni 2011" (BS 16/06/2011) wordt er een strikte procedure voorzien die de gemeentes moeten volgen nadat een vreemdeling een uitwijsbevel heeft ontvangen. De vreemdeling dient verschillende keren uitgenodigd te worden bij de gemeente alvorens men tot arrestatie kan overgaan. Er wordt een hele procedure voorzien waarbij het duidelijk dient gemaakt te worden aan de Vreemdeling dat bij het land dient te verlaten. Dit is in casu niet gebeurd met betrekking tot het bevel. Het gegeven dat een omzendbrief werd gemaakt bevestigt dat er in hoofde van de overheid zelf een probleem was met de uitvoering van bevelen om het grondgebied te verlaten. Het is al te gemakkelijk om hiervoor op louter formele basis de verantwoordelijkheid bij verzoeker te leggen. Verwerende partij heeft zelf nooit enige inspanning gedaan of hulp gegeven bij de uitvoering van het bevel. Dit is nog des te schrijnender omdat verzoeker inmiddels ruim zeven jaar in België is met zijn echtgenote en kinderen, welke hier reeds zeven jaar en dit in volle opgroei, hun schoolopleiding krijgen.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de omstandigheden die de beweerde niet opvolging van het bevel rechtvaardigen, zowel in hoofde van verzoeker zelf als met betrekking tot het niet respecteren van de omzendbrief van 2011.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de rechten van de kinderen, die aanspraak kunnen maken op de voortzetting van hun schoolopleiding die zij al zeven jaar in België volgen.

Er wordt in de beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden met het recht op gezinsleven zoals gevestigd door artikel 8 EVRM. Gezinsleven houdt ook in dat ouders en kinderen in een adequate omgeving dit gezinsleven kunnen uitoefenen.

Dit is enkel het geval in België daar zij hier reeds zeven jaar verblijven en de kinderen hier zijn opgegroeid.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij hanteert gewoon een automatisme door in deze zaak, en systematisch in alle andere waar een bevel niet zou nageleefd zijn, een termijn van drie jaar op te leggen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten

voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom precies deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

De wet vereist echter dat beslist en dus gemotiveerd wordt door rekening te houden 'met de specifieke omstandigheden van elk geval.'

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verder is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting (door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten) het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001). De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ... Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen."

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze [...] gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

3.1.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat een volledige lezing van het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet leert dat het aan de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, of zijn gemachtigde toekomt om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen. In artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt namelijk expliciet gesteld dat "de minister of zijn gemachtigde" zich in bepaalde gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod waardoor er geen onduidelijkheid kan bestaan omtrent het feit dat het de minister of zijn gemachtigde zijn die bevoegd zijn om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod al dan niet te nemen. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze wetsbepaling niet voorziet in de mogelijkheid van een bevoegdheidsdelegatie.

In artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is verder bepaald dat de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren bevoegd zijn om toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen door L.F., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dus door een ambtenaar die bevoegd is om deze beslissing te nemen.

3.1.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers bewering dat verweerder niet motiveerde waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij opteert voor deze termijn omdat verzoeker sedert de kennisgeving van het bevel om het om grondgebied te verlaten geen initiatief nam om vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing en nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. In dit verband moet worden geduïd dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermogen rekening te houden met het feit dat een vreemdeling een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf indiende nadat tal van andere aanvragen reeds werden afgewezen – wat een indicatie kan inhouden dat de betrokken vreemdeling er niet voor terugdeinst de mogelijkheden die de verblijfswetgeving hem biedt om verblijfsmachtigingen aan te vragen op een onredelijke wijze aan te wenden – en dat verweerder bij zijn beslissing ook de vaststelling kan laten meespelen dat het feit dat verzoeker nog geen gevolg gaf aan een hem eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren (cf. RvS 22 mei 2015, nr. 11.313 (c)). Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Verzoeker stelt ten onrechte dat in casu uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door niet te motiveren waarom hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar wordt opgelegd en dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier. Verzoeker geeft te kennen dat verweerder andere gegevens in aanmerking had dienen te nemen, zoals het feit dat hij reeds een aantal jaar in België verblijft, waardoor hij een band met het land heeft opgebouwd en met het feit dat zijn kinderen in België naar school gaan. Verweerder vermogen evenwel deze gegevens als niet dienstig te beschouwen bij het nemen van een beslissing tot opleggen van een inreisverbod. Verzoeker werd immers nooit tot een verblijf van meer dan drie maand in het Rijk toegelaten of gemachtigd en kan niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij, nadat zijn asielaanvraag en zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wegens medische redenen waren afgewezen, illegaal op het grondgebied verbleef. Verzoeker heeft ook geen gezinsleden die legaal in het Rijk verblijven en verweerder oordeelde, naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf die met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend reeds dat er geen bewijzen werden aangebracht dat verzoekers kinderen hun scholing niet zouden kunnen verderzetten in Rusland. Het komt verweerder louter toe om de specifieke omstandigheden die dienstig zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod in aanmerking te nemen en verzoeker toont niet aan dat een langdurig precair verblijf, het feit dat zijn kinderen naar school gingen tijdens zijn precair of onwettig verblijf, een bepaalde talenkennis en voorgehouden integratie of het gegeven dat hij nog allerhande procedures

instelde die geen schorsende werking hebben nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Verweerder heeft duidelijk in aanmerking genomen dat verzoeker een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, nadat zijn voorgaande vijf aanvragen waren afgewezen en verzoeker verliest bij zijn uiteenzetting uit het oog dat een bestuurlijke beslissing dient te worden geacht overeenkomstig de wet te zijn genomen zolang deze niet werd vernietigd (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901).

Verzoeker kan zijn eigen verantwoordelijkheid ook niet afwentelen op derden door te stellen dat hij nooit hulp kreeg om gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en dat de in een niet-bindende omzendbrief bepaalde procedure om hem duidelijk te maken dat hij het land diende te verlaten niet werd gevolgd. Verzoeker, die stelt een goede kennis te hebben van de Nederlandse taal, kan niet voorhouden de draagwijdte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet te begrijpen en kan evenmin voorhouden dat een bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing is waaraan hij slechts gevolg dient te geven indien hij zelf meent dat er effectief geen redenen zijn die kunnen rechtvaardigen om dit niet te doen. Feit is dat verzoeker gedurende meer dan een half jaar geen enkel initiatief nam om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en hiermee – samen met de vaststelling dat hij onafgebroken nieuwe aanvragen om machtiging tot verblijf indient – aantoonde geen respect te hebben voor de Belgische verblijfswetgeving en eerder genomen beslissingen, hetgeen verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, toelaat een inreisverbod op te leggen met een geldigheidsduur van maximaal drie jaar en dat verweerder duidelijk heeft uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod gedurende drie jaar.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet of enige vorm van machtsmisbruik wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij geen gezinsleven kan hebben met zijn kinderen in een adequate omgeving. Hij brengt evenwel geen bewijs aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij in casu alleen in België – een land waar hij, zoals reeds gesteld, nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd en waar geen van zijn gezinsleden over enige verblijfstoelating of verblijfsmachtiging beschikt – een gezinsleven zou kunnen hebben. Het loutere feit dat zijn kinderen gedurende een aantal jaar in België konden verblijven en naar school gaan laat op zich niet toe te besluiten dat het voor verzoeker alleen in België mogelijk is om een gezinsleven verder te zetten. Gelet op het feit dat het oudste kind in Rusland werd geboren en er de eerste levensjaren verbleef, mag – mede gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote bij hun aankomst in het Rijk de Nederlandse taal niet machtig waren en dus de taal van hun herkomstland initieel verder dienden te gebruiken bij de opvoeding van dit kind – worden aangenomen dat het oudste kind reeds enige kennis heeft van de Russische taal. Tevens mag ook gezien de relatief jonge leeftijd van de beide kinderen worden verwacht dat zij zich nog kunnen aanpassen aan een leven – inclusief scholing – in een andere omgeving (EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90).

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn gezinsleven of dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten, die verweerder zou verhinderen om in voorliggende zaak over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod.

3.1.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad dat werd gewezen met betrekking tot een andere door verweerder genomen beslissing doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.7. Daar niet blijkt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en niet wordt aangetoond dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht buiten beschouwing zou hebben gelaten kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 74/11, § 1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 19, 27, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Hij stelt tevens opnieuw dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe niet bevoegd ambtenaar die zich schuldig maakte aan machtsmisbruik.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker is vader van de kinderen [A] [...] en [V.] [...]. Verzoeker en zijn echtgenote verblijven sedert 28.9.2006 in België. [A] was toen twee jaar; [V.] was niet eens geboren. De kinderen zijn nu respectievelijk 9 jaar en 7 jaar. Zij hebben hier de volledige kleuterschool doorlopen en zitten nu beiden in de lagere school.

Artikel 19 kinderrechtenverdrag stelt dat de staat alle bestuurlijke maatregelen moet treffen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van geestelijk geweld, geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling.

Artikel 27 kinderrechtenverdrag stelt dat de staat het recht van ieder kind op een levensstandaard moet erkennen die toereikend is voor de geestelijke, intellectuele en maatschappelijke ontwikkeling van het kind.

Artikel 28 kinderrechtenverdrag stelt dat de staat het recht op onderwijs erkent.

Artikel 29 kinderrechtenverdrag stelt dat de staat erkent dat het onderwijs gericht is op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, de talenten en geestelijke vermogens van het kind.

Door een inreisverbod van drie jaar op te leggen ontzegt de staat aan deze kinderen de mogelijkheid om respect te bekomen voor vermelde rechten die het kinderrechtenverdrag creëert.

De volledige intellectuele, pedagogische en maatschappelijk ontplooiing van de kinderen situeert zich in België. [V] heeft Rusland nooit gekend; [A.] heeft Rusland nooit bewust gekend. Beide kinderen kennen alleen België, de taal, de gewoonten, de scholing, de waarden die zij in België hebben aangeleerd via de school, via hun ouders en via de diverse componenten van de Belgische maatschappij.

Hen en hun ouders verbieden om drie jaar niet terug te keren naar België schendt deze verworvenheden, waarvan het respect gewaarborgd moet worden op basis van het kinderrechtenverdrag, fundamenteel.

Verder bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Een inreisverbod is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het 'hoger' belang van het kind.”

3.2.2.1. In zoverre verzoeker opnieuw de schending aanvoert van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM en stelt dat de bestreden beslissing werd genomen door een hiertoe niet bevoegd ambtenaar die zich schuldig maakte aan machtsmisbruik kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

3.2.2.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land. De in casu bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel, zodat niet dienstig naar voormelde bepaling kan worden verwezen. Hierbij moet worden benadrukt dat artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt en dat een dergelijke beslissing duidelijk moet worden onderscheiden van een inreisverbod dat in artikel 1,8° van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat een inreisverbod een verwijderingsmaatregel is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet zijn geschonden bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aangezien deze wetsbepaling in dat geval niet van toepassing is.

3.2.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 19, 27, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag dient te worden gesteld dat voormelde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK